

In het eerste jaar op de kunstacademie was het werk van Clary Stolte zeer experimenteel van aard. Ze maakte gebruik van materialen die niet behoren tot het klassieke instrumentarium van de schilder. Op de schildersafdeling leerde ze te werken met verf en vorm. Er ontstonden grote, figuratieve werken, opgezet in pasteuze verlagen. Hoewel het werk haar veel positieve respons opleverde voelde Stolte zich, na de academietijd en weer alleen in het atelier, zich daar steeds ongemakkelijker bij. Het voelde niet eigen. Veel van wat ze geleerd had werd opnieuw in overweging genomen. Ze moest opnieuw beginnen maar de vraag was 'op welk punt?' Tot ze besepte dat ze weer terug kon keren naar het pure gevoel, de sensatie die ze als kind ervoer bij het spelen met yoghurt en een scheutje knalrode ranja. Elke dag anders roeren voor een ander effect. Kijken. En dan opeten. Werken vanuit haar oorspronkelijke connectie met de materie. Het uitgangspunt van waaruit haar huidig werk is gegroeid.

Het werk van Clary Stolte is gestoeld op drie beeldende begrippen. Transparantie, volume en diepte.

In haar monochrome beelden maakt ze gebruik van producten uit de industrie zoals plastic, acrylpoli-emulsie, acrylaatharsdispersie, epoxyhars, was en PVC.

Voor zover deze materialen een kleur hebben is dat een praktisch gegeven en geen artistieke keuze van de kunstenaar. De meeste substanties zijn transparant en worden in meerdere lagen aangebracht. Hierdoor ontstaat volume, diepte en, afhankelijk van het aantal lagen, transparantiedichtheid.

Het zoeken naar licht, perspectief, reflectie, glans, contrast, volume en hoe het schilderij zich verhoudt tot de muur, de ruimte, de architectuur zijn klassieke, schilderkunstige vragen die door het gebruik van nieuwe, niet geëigende, materialen één grote, experimentele sensatie opleveren in het atelier. Elke stap in het proces is een inhoudelijke zoektocht naar het wezen en de vorm van het schilderij.

Het gebruik van producten uit de industrie en het huishouden (van plastics tot plakband, waterglas, shampoo en medicijnen) levert vragen op over duurzaamheid.

Stolte zoekt contact met de fabrikanten en leveranciers maar krijgt niet altijd alle informatie.

Het resultaat van de onzekere houdbaarheid (blootstelling aan licht, veranderingen van temperatuur, het effect van weekmakers) zijn werken zoals uit de nog steeds groeiende serie 'Unfinished'. In deze serie werken is het afbraakproces voor de toeschouwer te volgen.

Sommige materialen harden niet uit, verkleuren, craqueleren of trekken stof aan. De instabiele werken stellen de zgn. eeuwigheidswaarde van het kunstwerk aan de orde maar verwijzen ook naar de huidige consumptiemaatschappij met wegwerpartikelen voor kortdurend gebruik. In die zin voelt zij zich ook verwant met de Arte Povera uit de jaren '70 van de vorige eeuw, ook toen werd gewerkt met minimale grondvormen en afbreekbare goedkope materialen. Voor Stolte is het verval een wezenlijk onderdeel van het werk. Het schilderij als huid. Leven en dood.

Het atelier van Clary Stolte is een lichte, witte ruimte waar de experimenten naast elkaar op de grond en op tafels liggen. Sommige werken liggen er al jaren, nog steeds niet uitgehard, nog steeds aan verandering onderhevig. Andere werken liggen te drogen en wachten op een volgende laag.

Slechts een enkel werk hangt aan de muur. In het atelier ontstaan (of groeien) kleine, monochrome werken, een enkel object. Hier zijn ze ook het meest op hun plaats. Het is voor de kunstenaar daarom ook niet eenvoudig werken uit deze context te halen en in de buitenwereld te presenteren. Het liefst ziet Clary Stolte haar werken in het atelier, en als het aan haar ligt, buiten het atelier op een wijze die de vanzelfsprekendheid van de ateliersituatie het dichtst mogelijk benadert.

Tom van den Berge

Tekst vouwblad monografie # 03 - 2010 Clary Stolte

Uitgave: Galerie van den Berge, Goes 2010.